

Šatní skříň

Je záhadou pro dospěláka,
proč šatní skříň mě tolik láká.
Do tmavých koutů se schovávám rád,
v šeru té skříně zaháním hlad.

Nejradši mám vlněné šály
a podobné materiály.
V létě se můj úkryt promění v ráj,
šatník se téměř neotvírá.

A já zkusím čepice
z horní police,
šátky, kravaty,
svetry vyhřátý,
pásky do kalhot
vždycky přijdou vhod,
je čas na hlavní chod.

Soté z kabátu
dám si za tátu,
k tomu nevelký
moučník z kabelky,
koušu rub i líc,
konce nohavic,
vcelku nenechám nic.

Bydlím sám v 1+kk,
své příbuzné na rauty lákám.
Zástupci tří molích generací
se u mě schází k degustaci.

Pan domácí vyletí z kůže,
až pochopí, kdo za to může,
že celý šatník je k vyhození.
Čeká mě z ráje vypuzení.

Zatím zkusím čepice
z horní police,
šátky, kravaty,
svetry vyhřátý,
pásky do kalhot
vždycky přijdou vhod,
je čas na hlavní chod.

Soté z kabátu
dám si za tátu,
k tomu nevelký
moučník z kabelky,
koušu rub i líc,
konce nohavic,
vcelku nenechám nic.

Následkem větrání v říjnu
je domov můj od naftalínu.
Nepropadám žádné beznaději,
zásoby stejně docházejí.

A nevzdávám se kuchařské dráhy,
vždyť novou skříň najdu si záhy.
Pár moučníků jsem si na cestu vzal,
bez velkých nářků jdu o dům dál.

Končí žranice,
sbohem čepice,
šátky, kravaty,
svetry vyhřátý,
pásky do kalhot,
je čas na odchod,
jde se pochodem vchod!

Než mě domácí
chytne při práci,
drobky z ubrusu
smetu v poklusu,
zmizím z dohledu,
zve mě k obědu
šatník u sousedů.